КНИГА ПЕРША

Вінчання у греко-католицькому храмі тривало надто довго, за усіма канонами. Окремі гості навіть вийшли на вулицю покурити. Кортеж весільних машин та мікроавтобусів, що вишикувався біля церкви, ускладнив автомобільний рух. Сержанта ДАІ, який метався від шофера до шофера зі смугастим кийком, наказуючи перегнати авта на стоянку, водії ігнорували. Після перемовин із начальством по радіозв'язку міліціонер був змушений стати на перехресті, щоб спрямувати потік машин іншою дорогою.

Вересневий день удався сонячним та теплим, наче навмисне даний Богом для весіль. Перед церквою зібралися в радісному очікуванні своєї черги ще дві пари молодят, разом із дружбами, дружками, батьками та гостями. Вони збилися в купку на невеличкій площі й з плином часу все частіше зітхали, думаючи про священника, мовляв, навмисне розтягнув обряд цього вінчання.

Досвідчене око легко могло б вирізнити у натовпі не лише сторонніх цікавих роззяв та містечкових журналістів, а й відверто кримінальні мармизи, що з підозрою зиркали на громадян; крім них — переодягнених правоохоронців, які теж не без цікавості споглядали за перебігом подій біля церкви.

З вікна будинку навпроти працівники УБОЗу УВС міста Тернополя вели прихованою камерою відеозйомку цього дійства. Майор Петро Максимів, помітивши, що молодята та гості нарешті вийшли з храму, припав поглядом до вічка відеокамери і, мугикаючи під ніс провідну

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

мелодію фільму «Хрещений батько», радісно повідомив колег:

— Ха! Нас сьогодні виручать — у них за кінооператора головний режисер каналу «П'ять плюс». Уночі, коли буде монтувати фільм, заїдемо на телебачення і зробимо копію, без купюр.

Старшого лейтенанта Мирослава Дудника й капітана Миколу Земляка заразив наспів «Самітного мандрівника», і вони, готуючи перекуску, знехотя «нанакали». Максимів, закінчивши відеозйомку, багатозначно глянув на сервіровку столу: канапки з грубо нарізаного хліба і вареної ковбаси та рибні консерви, з яких стирчали пластикові виделки, потім дістав із портфеля літрову пляшку «Распутіна» і поставив на стіл. Земляк з огидою пересмикнув плечима.

— Конфіскат, — пояснив майор. — Із ґуральні нареченого, — кивнув у бік церкви.

— Сумніваюсь, що на весіллі вони будуть пити таке пійло, — поморщив чоло Дудник.

— За що я поважаю Андрія, при всіх його негативних рисах, — зітхнув Земляк, — горілку він завжди робив на совість, хоча й протизаконним чином.

Колеги сіли за стіл. На вулиці, вітаючи молодят, засигналили автомобілі. Майор підняв пластикову чарку з горілкою і прокоментував:

— Тішить те, що не салютують з автоматів.

— А могли б, — усміхнувся Земляк, демонструючи свої криві зуби.

— Ну, коли кримінальний авторитет «Анджей» одружується з донькою заступника голови облдержадміністрації... — пробурмотів під носа старлей.

— А чи не в Писанії сказано, що подібне парується з подібним? — нагадав Максимів. — Анджей ніколи не помиляється у виборі, як і пан Гуцул.

Міліціонери, дружно зітхнувши, випили.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Вони там не вареною ковбасою будуть закусувати, — вирішив Дудник.

Максимів, звівшись, визирнув у вікно.

— Зведене злочинне угруповання «братків» Анджея й облдержадміністрації розсілися у машини і поїхали до ресторану «Калина», — в'їдливо повідомив.

— Да-а, — пригадав Земляк, — колись я там повечеряв — залишив зарплату за червень і липень...

— «Анджею», — продовжив думку Дудник.

— ...То що, панове менти, — провівши поглядом весільний кортеж, посміхнувся Максимів, — може, час випити за здоров'я молодих?

— Хай їм Бог допомагає, — зітхнув Земляк, піднімаючи чарку.

* * *

Ірина прокинулася від довгого телефонного дзвінка. Поки сонно повзала по ліжку, шукаючи телефон, той замовк. Андрія поруч не було. Одним оком глянувши на годинника, зрозуміла, що час вставати. Але виповзати з цього теплого та зручного кубельця аж ніяк не хотілося. Та й почувалася не найкраще — весілля тільки для гостей розвага, для батьків і наречених — морока. Якби знала, що воно таке, влаштувала б звичайну вечірку... Утім, батько був просто зобов'язаний справити весілля, «щоб як у людей, щоб нікого не образити»...

Ліниво звелася з ліжка, зробила кілька непевних кроків і хрипким голосом покликала чоловіка — ніхто не відгукнувся. В кухні на столі — розпочата пляшка шампанського, порожній келих, надкушений бутерброд і попільничка з недопалками. Поруч — телефон та записник. Перегорнула кілька сторінок, списаних недбалим почерком Андрія. Нічого цікавого, здебільшого

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

якісь скорочення та номери телефонів із кодами міст колишнього Союзу та закордону. Ірина лише стенула на те плечима.

У вітальні на столі під відеокасетами записка: «Ірусю! Вибач, у мене з'явилися термінові справи. Прокинешся, передзвони мені на мобільний. Касету з весіллям без мене не дивися. Цілую. Андрій».

Ірина сердито засопіла й зателефонувала до чоловіка. Проте операторка зв'язку огидним голосом повідомила, що «абонєнт внє зони дєйствія радіосіґнала». Набрала номер телефону батьків. Слухавку зняв молодший брат Василько — п'ятирічний пестун.

— Котику, — защебетала сестра, — ти виспався, моє сонечко? Ти вже погамав? Молодець, гарний хлопчик. Дай слухавку мамі... Мамо, як ви там? Як тато?

— Стогне, наче вмирати зібрався. Ти ж бачила, який він був учора. Його приятелі відрами можуть пити, а він... Як ти? Коли ви будете?

— Не знаю, Андрій кудись зранку поїхав, телефоную до нього на мобільний — немає зв'язку, — роздратовано. — Ти ж знаєш, який він діловий і непередбачуваний. Дивно, що учора взагалі на весілля потрапив!

— Ти тільки не хвилюйся...

— Я й не хвилююся: знала, на що йшла. Дівчата мої — як там, виспалися?

— Та вже, бачу, з батьком лікуються коньяком, — зітхнула. — Коли вони у Київ?

— Поїдуть зі мною післязавтра.

— Ой, доню, але й у тебе подружки, — із докором, — що ці, що однокласниці...

— Мамо!.. Якщо вони вам заважають, сьогодні переберуться до мене!.. Постійно вам усе не подобається!

— Та нехай уже будуть... Ви обов'язково на поправини прийдіть, сьогодні майже всі вчорашні гості будуть.

— Як тільки з'явиться Андрій...

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Ірина поклала слухавку і подумала, що подруги справді могли б поводити себе скромніше.

Походила по будинку, позаглядала у закутки. Вона тут була вперше — Андрій щойно закінчив будову і навіть не встиг у всіх кімнатах завершити внутрішні роботи. Виручив батько — сам узявся керувати робітниками. Протягом місяця він по кілька разів на день приїжджав на будову, привозив потрібні будівельні матеріали, меблі, і невдовзі другий поверх повністю був придатний до проживання. Андрієві залишалося лише заплатити майстрам за роботу. Зараз у хаті стояв специфічний запах свіжої деревини, фарби і весільних квітів. Тільки де ж він — від учора законний чоловік?! Вийшла на вулицю, гукнула охоронців. Один із них повідомив:

— Шеф сказав, що попередить дзвінком, коли буде повертатися. Напевне, поїхав не надовго, бо наказав нам залишатися на місці.

Роздратовано розвернулася й пішла на кухню, налила у келих шампанського, запалила цигарку, із насолодою зробила кілька глибоких затяжок — учора цілісінький день не палила — і відчула приємні памороки у голові. Потім годинку посиділа у ванні, що п'ять хвилин надзвонюючи Андрієві, але, з усього видно, він був за межами міста.

Годинник показував чверть на третю. Її почали брати бісики. Щоб розважитися, вирішила переглянути відеозапис учорашнього весілля.

Ось вони стоять у церкві. Хор хлопчиків ангельськими голосами співає вінчальні пісні. Плаття нареченої їй до лиця, вона миленька; гостренький носик, хитрі оченята, пухкенькі губки. Андрій трішки втомлений, трішки заклопотаний, зосереджений і серйозний. У нього виразне чоловіче обличчя, хоча красенем не назвеш... Але він такий досвідчений і сильний!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Вінчальні корони тримають друзі Андрія — не останні люди у місті; коли в них почали боліти руки, плечі підставили татові колеги — досить символічний жест. Інші «братки», котрим швидко надокучило стовбичити за спинами молодих, поволі розійшлися по церкві, у крамниці накупили релігійної літератури, і тепер хрестилися, коли треба й не треба, ставили товсті свічки всім святим і побожно цілували ікони. Потім їм і це надокучило. Вийшовши на вулицю, книжечки повчально роздали охоронцям та водіям, запалили, й до храму вже не поверталися.

Нарешті священник виголосив останні слова обряду, наречені обмінялися обручками, і натовп полегшено зітхнув, коли було сказано: «Тепер ви — чоловік і жінка перед Богом та людьми». Батько задоволено озирнувся — отець Володимир провів вінчання, як його й просили: поважно й достойно, без поспіху. Гості виходили, хрестячись і гадаючи, що все могло б закінчитись набагато швидше.

Потім — фотографування біля пам'ятника Франкові, Шевченку, біля драмтеатру, обласної ради, біля озера, поїздка по місту... Нарешті ресторан. Гостей побільшало. З'явилися депутати обласної та міської рад, гості з Києва, Москви та Дніпропетровська, — «братки» й урядовці... Однак, обдарувавши молодят, всі вони розсілися за окремі столи. У залі запанувала дещо напружена атмосфера, знайомі збилися в групки за інтересами й набурмосено накинулися на їжу. Проте скоро професійний староста оживив зал, розповідаючи різні побрехеньки та анекдоти, відрекомендував найбільш шанованих гостей, надав їм слово. За годину всі захмеліли, почали співати: «Не смачна горілка, не будемо пити, просим молодого, щоб посолодити» та в різноголосся: «Гірко! Ґорько!».

Найвеселіше було на танцях, коли всі стали стрибати під рок-н-рольні композиції гурту «Театральна площа», і в чоловіків із внутрішніх кишень піджаків почали

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

вилітати мобільні телефони. Деякі розбивалися на друзки, інші були розчавлені ногами танцівників. Тому невдовзі, як за наказом, мужчини дансинґували з мобілками в руках. Гість із Москви, пузатий, наче пивний жбанок, нафтовий магнат Володимир Іванович Краснов, натхненно перебирав ногами; напевне, в часи молодості був хорошим танцюрою. Забавлявся, наче дитина, намагаючись крутити свою партнерку, таку ж огрядну даму. Проте, коли вона, піднявши руку, проверталася, їхні черева зіштовхувалися і руки роз'єднувалися, — об'єм. Тоді Краснов, не опускаючи руки, зворушливо махав своїй подрузі, наче прощаючись, вона — йому. Потім пристрасно сходилися й продовжували танець на витягнутих руках живіт у живіт. Після другого столу московський гість вийшов на естраду і, взявши акордеон, завів «Подмосковные вечера». Троє п'яних обласних депутатів-рухівців спочатку вирішили піти геть, розгнівавшись на москальську пісню, але староста про щось пошепотівся з ними, випили по чарці, й скоро вони рефлексивно підхопили: «Є-еслі-і б зналі ви-и-и...».

«Братки» спочатку поводили себе доволі скромно — тут було кілька міліцейських чинів. Проте за другий стіл всі сідали з новими знайомими, на ментів враз стало начхати — не стануть же вони на весіллі робити їм зауваження чи викликати наряд. Хлопці у вестибулі доволі відкрито набили конопляною січкою папіроси, й у залу потік солодкий запах анаші. Не відмовилися «пихнути» за компанію кілька київських урядовців та подруги Ірини. Скоро дівчата цілувалися з ними, реготали з найменших дрібниць, на якийсь час зникали з ресторану, і через годину-другу поверталися розпашілі, веселі, з блиском в очах. Московські «братки» були старшого віку, на молодь дивилися зверхньо, випивали з ними, потай нюхали кокаїн, але нікому не дозволяли панібратства.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«Компанія зібралась...», — подумала Ірина і невдоволено покивала...

Мати робила вид, наче всього цього не помічає, батько — теж. Місцеві друзі Андрія поводили себе скромно — їм жити у цьому місті, працювати з адміністрацією, не раз бути «запрошеним» і у правоохоронні органи. Старший дружба Ігор Вербний, на прізвисько «Князь», кілька разів підходив до Валентина Кіркуєва — одного з «бригадирів» і просив, щоб його хлопці поводили себе дещо стриманіше. Той погоджувався, але не зважав і не робив жодного зауваження своїм «відморозкам» братам-близнюкам Астаф'євим. Цей циган раз у раз скоса зиркав на Ірину, зітхав і поводив себе на весіллі, наче господар. Лише коли з ним поговорив «Ангел» — Жора Енгельман, Астаф'єви перестали матюкатися на повний голос, смалити за столом «план» і чіплятися до гостей з дурними балачками. Валентин завжди побоювався «Ангела».

І тут «на сцену» виплив батько. Він погано сприймав спиртне, але на весіллі був змушений почаркуватися з гостями. Боже, що він молов! Сказав, що тепер їхня сім'я — велика сила, що тепер вони разом будуть працювати на користь України, що Андрій скоро стане якщо не прем'єр-міністром, то президентом. Потім заявив, що Ірина — найрозумніша дитина у світі, і коли вона закінчить університет, то зробить кар'єру Мадлен Олбрайт. Закликав гостей об'єднати свої капітали і створити потужний промисловий картель, а в понеділок — зареєструвати нову партію, навіть вигадав назву — «Українська партія економічного розвитку», скорочено УПЕР. Потім, у передвиборчій гонитві, можна буде писати гасла на зразок «УПЕРед»! Це й може стати гострим і влучним, як постріл, слоганом. Гості п'яно, але згідливо зааплодували. Краснов кинувся до батька з поцілунками, до нього приєднався бізнесмен-депутат Гаркавий

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

з Дніпропетровська. Утрьох вони, стоячи посеред зали, спочатку обнімалися, потім, забувши про все на світі, стали про щось домовлятися, не слухаючи один одного.

Знову почалися танці. Музики заграли польки, сімсорок. Захмелілі гості, танцюючи, час від часу налітали на столи. Хтось розбив улюблену мамину вазу з квітами, а в туалеті розтрощив умивальник, зачинився і не міг звідти вийти. Адвокат Ватченко, закрутившись із дружиною в танці, налетів на естраду. Мелодія обірвалася, і музиканти майже пів години лагодили апаратуру під невдоволені претензії «братків», мовляв, знали, що йдете на весіллі працювати, треба було думати, що тут трапляється різне і заздалегідь до цього готуватися.

«Все, як у людей», — невдоволено подумала Ірина.

Андрій сидів сам не свій. Пригадалося, що за час весілля вони з ним не перемовилися й сотнею слів. Більше розмовляв із Князем і молодшим дружбою Іваном Смиком. Її ж розважали Тетяна з Оленою — світелки. У Західній Україні їх називають «дружками». І ще одна радість — братик Василько. Той був розцілований усіма гостями, в кожного посидів на руках, «братки» водили хлопченя за руку по залі, у закутках показували йому свої пістолети, давали потримати зброю, поклацати спусковим гачком, вийнявши попередньо набої; їхні подруги з малим танцювали.

Потім почалося... Останнім часом з'явилася дивна традиція — переплачувати музикам за те, хто буде танцювати з нареченою. Кіркуєв викликався першим і запропонував сто доларів, якийсь московський гість — тисячу, дніпропетровський — півтори, молодший брат «Князя» Анатолій — дві, митний чин — дві триста. Тоді Кіркуєв запропонував дві з половиною і виграв. Заплатив «лабухам», запросив Ірину на вальс. Під час танцю мовчав, лише кілька разів повторився, що «Анджею» пощастило з дружиною. Наступні торги були набагато

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

скромнішими — від двох сотень до восьмисот доларів. Так Ірині довелося протанцювати не менше п'ятнадцяти танців і з бандитами, і з депутатами, і з бізнесменами. Потім запросила, на прохання батька, спочатку голову обласної ради, потім Краснова і Гаркавого. Усі троє ледь перебирали ногами, були спітнілі та п'яні й стверджували, що Ірина завжди може розраховувати на їхню допомогу, що би не трапилося в житті.

Далі гості перестали слухати старосту, розбилися на нові групки за інтересами. В одному кутку співали стрілецьких та весільних пісень місцеві гості, наддніпрянці в іншому — «Ой, ти хмелю, хмелю мій», «Добрий вечір, дівчино», московити завели своїх — «Рябину-рябинушку» і незмінні «Подмосковные вечера». У цій какофонії, коли в залі від диму тютюну й марихуани сіро, коли гостей перестали цікавити молодята, а багато хто вирішив піти з весілля по-англійськи, прийшли «запорожці» — місцеві босяки років від тридцяти до сорока, і, не знаючи, чиє тут весілля, почали вимагати могорича.

Астаф'єви, раді можливості «розім'ятися», вирішили відлупцювати непроханих гостей, проте серед тих виявилося кілька колишніх, нехай і спитих, боксерів. Бійка вдалася на славу, як і належить на весіллі. Але кіркуєвці мало не зазнали поразки, їх від ганьби врятувала лише кількісна перевага. «Князь», дізнавшись, що таке сталося, кинувся на вулицю, притягнув за шкірку Валентина, виговорив йому, пояснюючи, що сторонніми гостями завжди займаються дружби та староста, тим паче з'ясувалося, що серед «непроханих гостей» були його давні знайомі, з якими колись тренувався. Ігор запросив їх до ресторану, наказав своїм хлопцям допомогти «запорожцям» змити у туалеті кров, посадив за стіл і випив із ними за здоров'я молодих.

Потім з'ясувалося, що й наречений знав цих чоловіків, серед них був його колишній тренер із вільної боротьби,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

котрий тепер, на жаль, спився. Андрій посидів з ними кількадесят хвилин і випив чарку. Але Ірина була впевнена, що Кіркуєву все зійде з рук. Андрій багато чого вибачав Валентину, за які такі заслуги — не відомо.

...Нарешті весілля підійшло до свого логічного завершення. Свекруха награно жорстко повисмикувала в неї з волосся шпильки, одягнула хустину, чмокнула в губи і сказала: «Файна буде молодичка!». Хто би тільки знав, як їй тоді хотілося спати! Весь минулий тиждень лягала далеко за північ — треба було з одними подругами посидіти за пляшкою шампанського, з іншими... У п'ятницю — вінкоплетини до третьої ночі... Потім, за традицією, була змушена повальсувати з тестем, двоюрідними братами Андрія, дати їм подарунки, потанцювати з дружбами, з дружками, тримаючи в них над головами вельон, лише тоді поїхали додому...

Дорогою Андрій міцно обняв її, трішки ожив і наказав хоча б у машині вимкнути відеокамеру. Після цього сказав: «Слава Богу, все закінчилося добре».

…Зашипіли колонки телевізора. Ірина роздратовано зиркнула на годинник — шістнадцять нуль-нуль. Без особливого бажання набрала номер телефону свекрухи, вичавила із себе: «Мамо... До вас Андрій не заїжджав? Може, хоч телефонував?» На що Марина Григорівна із сарказмом відповіла:

— Ні, донечко. А що, вже запропав? Ой, цей Андрій, коли він уже заспокоїться?!

— Ви сьогодні до ресторану підете?

— Та ні, завтра на роботу, я так утомилася, донечко...

...Свекрусі не сподобалася Ірина з першого дня їхнього знайомства. Узагалі важко сказати, кого вона любила — із сином постійно сварилася, чоловіку влаштовувала справжні скандали; Степан Олегович мав три інфаркти через її вдачу. А ґудза знаходила завжди, на рівному місці. Важка людина. Коло її інтересів було обмежене роботою

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

в школі, ліжком і книжками, а останнім часом — й безліччю телесеріалів.

Нарешті прийшли подруги: однокласниці Тетяна й Оленка — вчорашні дружки та киянки Ольга й товстуха Інна. Вони були веселі: мати влаштувала поправини у ресторані, і гостей прийшло не менше, ніж на весілля.

— Усі цікавилися, чому немає молодят, — повідомила Ольга.

Ця рудоволоса й синьоока красуня була трішки лесбійкою.

— Я вже, дівчата, сама не знаю, що й думати. Куди він подівся?! — Ірина роздратовано почала набирати номер телефону чоловіка.

Раптово апарат увімкнувся, й Андрій повідомив: «Іринко, я скоро...». Та зв'язок несподівано обірвався. Знову набрала номер, але операторка вкотре сказала, що перебування абонента є «за межами дії сигналу». Проте дівчина вже не нервувала — почувши голос коханого, на душі у неї відлягло, настрій покращився.

Інна була оптимісткою:

— У перший день чоловіки не втікають... Учора, коли я танцювала з Жорою, він сказав, що у них сьогодні важлива справа, якісь переговори...

Дівчата роздягнулися й сіли за стіл. Ірина знову увімкнула касету з відеозаписом весілля, поставила на стіл канапки, солодощі, спиртне. Тетяна пила лише шампанське. Олена хвацько розкоркувала пляшку. Інна розлила у чарки коньяк і виголосила тост:

— Ну, що, подруго, ти перша з нашої компанії вийшла заміж. Ти маєш усе: машину, квартиру в Києві, чоловіка, через два роки станеш дипломованим перекладачем... Нехай тобі життя стелиться під ноги й надалі!

— ...Як шлюбна ніч? — поцікавилася Ольга.

— Як ніколи, — усміхнулася Ірина, — попадали й поснули, наче вбиті. Раджу вам зі свого досвіду: не робіть

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

таких весіль. Скромно, осіб на п'ятдесят найближчих родичів і друзів — цього вистачить.

— Якби все залежало від нас… — зітхнула Тетяна, котра після Нового року мала виходити заміж за «Князя». — Ігор хоче влаштувати весілля мінімум на двісті осіб...

— Ох ці нові українці! — зареготала Оленка. — А я, мабуть, не скоро заміж вийду. Мій Роман щось не поспішає... Ще й позавчора напився, як та свиня, що навіть на весілля не спромігся прийти. Каже, що цілісінький день пролежав — мав таке важке похмілля.

— Журналісти — всі пияки, — вирішила Ірина. — Покинь його. Знайди собі якогось нормального мужика з грішми, із перспективами. До речі, на весіллі вчора було багато такого добра.

— Люблю я його, дівки, — зітхнула Оленка.

Інна знову розлила коньяк у чарки і знехотя запитала:

— А що, ми навіть нічим не закусимо?

— Із такою комплекцією ти б утрималася від їжі, — зробила зауваження Ольга.

— Мій Османчик сказав, щоб я не скидала ваги, бо перестане любити!

— Забере він тебе до себе у гарем, закриє у чотирьох стінах, і через кілька років ти станеш, як бочка, — вирішила Ольга.

— По-перше, в них на Кіпрі немає гаремів, по-друге, хто б туди їхав?! Хоче, нехай тут залишається.

Ірина принесла й поставила на стіл нарізане м'ясне і салати. Інна задоволено окинула поглядом подруг.

— За тебе, колєжанко, — виголосила тост Оленка. — Дай Боже тобі щастя, і щоб Андрій більше ніколи себе так не поводив, як сьогодні!

Ірина випила, відштовхнула від себе келих, і він ковзнув по столі. Алкоголь підігрів роздратування; не закусуючи, запалила й сказала:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Знаєте, що зараз для мене найгірше?.. Очікування. А знаєте, що раніше було найприємнішим, коли ми тільки зустрічалися?.. Очікування... хвилини, коли він приїде на кілька днів, і ми зможемо залізти у ліжко, щоб весь цей час не вилізати з нього... Так що не поспішайте заміж, подруги, бо те, що вчора було задоволенням, сьогодні стає обов'язком.

* * *

На поправинах було нудно. Гості, що вчора потоваришували, здавалося, на віки вічні, сьогодні ледь упізнавали одне одного. Краснов приїхав із готелю першим та випив з охоронцем пляшку рому. Дочекавшись появи Гуцула, подякував за все, запросив у гості і, тричі слиняво розцілувавши на прощання, поїхав в аеропорт.

Гаркавий добре виспався, прийшов разом з іншими гостями, на горілку дивитися не міг, посидів, довбаючи виделкою в тарілці, потім рішуче звівся і теж попрощався з господарем. Інші «вельмишановні» гості також довго не сиділи, дякували й поверталися додому. Залишився другий ешелон — друзі Андрія, окремі чиновники та депутати облради. Музикантів на цей день не запрошували, грав магнітофон, і мало хто танцював.

Кіркуєв сьогодні тримався, наче минулого дня й не пив. Астаф'єви почувалися не гірше.

— Учора капітально «лоханувся», — вирішив Валентин, — дві з половиною «штуки» заплатити «лабухам» за те, щоб потанцювати з цією козою! Не зрозуміло тільки, чому саме їм.

— Вони вчора неплохо заробили, — погодився Мишко, кінчик його довгого носа рухався у такт із губами.

— Я одним глазом пощитав, — підтримав Сашко, — «штук» вісім баксів. А кому вони вобше платять?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>